

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Пловдив, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Добринка Люб. Калчева
като разгледа докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20215000600611 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Кърджалийския окръжен съд е признал подсъдимия Р. Г. А. за виновен в това, че на 18.05.2020г. на път I -5 на кръстовището за с. * при управление на МПС – л.а. „*“ с рег. № * нарушил правилата за движение по пътищата – чл.38, ал.2 и чл.50, ал.1 ЗДвП и чл.46, ал.2 ППЗДвП и в условията на независимо съпричиняване с Е. О. И. по непредпазливост причинил смъртта на М. А. Б. и средни телесни повреди на А. Г. А. и на Ш. А. Р. на основание чл.343, ал.4, вр. ал.3, б.„б“, вр. ал.1, б.„в“, вр. чл.342, ал.1 и чл.58а, ал.1 НК го осъдил на две години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи на основание чл.57, т.3 ЗИНЗС при първоначален „общ“ режим.

На основание чл.343г НК подсъдимият А. бил лишен от правото да управлява МПС за срок от четири години.

Със същата присъда бил признат за виновен и подсъдимия Е. О. И. за виновен в това, че на 18.05.2020г. на път I -5 на кръстовището за с. * при управление на МПС – л.а. „*“ с рег. № * нарушил правилата за движение по пътищата – чл.15, ал.1 и чл.20, ал.2 ЗДвП и в условията на независимо

съпричиняване с Р. Г. А. по непредпазливост причинил смъртта на М. А. Б. и средни телесни повреди на А. Г. А. и на Ш. А. Р. на основание чл.343, ал.4, вр. ал.3, б.„б“, вр. ал.1, б.„в“, вр. чл.342, ал.1 и чл.58а, ал.1 НК бил осъден на две години лишаване от свобода.

Изпълнението на така определеното на подсъдимия И. наказание било отложено на основание чл.66, ал.1 НК за срок от три години.

На основание чл.343г НК подсъдимият И. бил лишен от правото да управлява МПС за срок от три години.

Съдът се разпоредил с веществените доказателства и разноските по делото.

Против присъдата са постъпили жалба от адв. Д.С. –защитник на подсъдимия Р. Г. А., жалба от адв. П.В. – защитник на частния обвинител Т. М. Г. и жалба на частните обвинители Б. М. Б. и Ш. К. Б., чрез повереника им адв. Я.С.-

В жалбата на адв. С. се изразява недоволство от постановения съдебен акт, като се коментира правилното приложение на материалния закон и справедливостта на наложените на подсъдимия Р.А. наказания. Претендира се приложението на чл.66, ал.1 НК.

В жалбите на частните обвинители са изразени оплаквания, свързани с определяне на наказанията „лишаване от свобода“ и „лишаване от право да управлява МПС“ и на двамата подсъдими, като с доводи за занижени размери се предлага увеличаването им.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура предлага жалбата на подсъдимия и жалбите на частните обвинители да се оставят без уважение. Застъпва становището, че присъдата е законосъобразна и обоснована, а определените наказания справедливи и предлага да бъде потвърдена.

Частният обвинител Б.Б. и повереника му намират наложените на подсъдимите наказания за явно несправедливи и несъобразени с обществената опасност на деянието и на двамата дейци. Твърдят, че случаят е нашумял в *, поради представянето му многократно в масовите медии и с тези доводи претендират увеличаване на размерите на наказанията на двамата подсъдими и отмяна на условното осъждане на подсъдимия И..

Частната обвинителка Т.Г. и повереника ѝ адв. В. поддържат жалбата си. Сочат, че изключителна вина за ПТП има подсъдимия А., че същият е

системен нарушител на правилата за движение по пътищата и, че случаят е особено тежък, предвид резултата, а именно причинена смърт на едно лице и телесни повреди на други две лица. С тези съображения предлагат наказанието „лишаване от свобода“ определено на Р.А. да бъде увеличено от две години на четири години и шест месеца, а наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ на пет години, като считат, че само тези наказания отговарят на тежестта на извършеното от него.

Защитата на подсъдимия И. намира подадените жалби от частните обвинители за неоснователни. Счита, че съдът е съобразил всички обстоятелства, имащи значение за отмерване на наказателната отговорност на подсъдимия и е постановил едно справедливо наказание „лишаване от свобода“, чието изпълнение законосъобразно е отложено по реда на чл.66, ал.1 НК. С тези съображения се иска потвърждаване на присъдата.

Защитата на подсъдимия А. поддържа жалбата си. Според нея съдът неправилно не е приложил разпоредбата на чл.66, ал.1 НК, като не е съобразил добрите му характеристични данни и само тенденцията за увеличаване на ПТП и очакването на обществото за справедливост не могат да изключат априори приложението на института на условното осъждане. Претендира отлагане на изпълнението на наказанието на подсъдимия А. на основание чл.66, ал.1 НК.

Подсъдимият И. изказва съжаление и иска да не бъде изпращан в затвора.

Подсъдимият А. се разкайва, изказва съжаление и съболезнования към близките на пострадалия Б. и иска условна присъда.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 18.05.2020г. около 13.15ч. подсъдимият Р.А. управлявал събствения си лек автомобил „ * “ * от гр. * към гр. * по път I - 5. На предната дясна седалка на автомобила се возил пострадалият М. А. Б., а на задната седалка зад водача седял братът на подсъдимия - свидетелят А. А.. И тримата били с поставени предпазни колани.

По същото време и по същият път, но в обратна посока се движил подсъдимият Е.И.. Той управлявал лек автомобил „*“ с рег. № *. На предната дясна седалка пътувал св. К. К., а отзад зад водача пътувал св. Ш.Р.. И тримата били с поставени предпазни колани.

Времето било ясно и слънчево, а пътната настилка била суха. Около 13.30 ч. подсъдимият А. наближил отбивката за с. *. В района кръстовището било уширено и с хоризонтални маркировки били оформени шлюзове за движение в двете посоки. Подсъдимият А. навлязъл в отбивката за с. * и на кръстовището направил обратен завой, като предприел навлизане на главния път със скорост около 24 км/ч.

В същото време към кръстовището от ГКПП „*“ в посока към гр. * се движил подсъдимият Е.И.. Той управлявал автомобила със скорост 103 км/ч.

Подсъдимият А., въпреки наличието на знак Б 2 не спрял и навлял в лентата за движение на лекия автомобил управляван от подсъдимия И., като така отнел предимството му. И. реагирал като натиснал спирачките на автомобила но въпреки това последвал удар между предната лява част на л.а. „*“ и дясна странична част на л.а. „*“, след което двата автомобила се завъртяли и спряли на местата, отразени във фотоалбума. Св. И. като се уверил, че двамата му спътници са контактни, слезъл от автомобила и отишъл до л.а. „*“. Попитал тримата пътуващи в него имат ли нужда от помощ. Р.А. и А. А. му отговорили, че са добре. Същото отговорил и пострадалият М. Б., който не можел да излезе, тъй като бил притиснат от вратата на автомобила.

В това време на местопроизшествието спряла с автомобила си св. К., която след като се уверила, че пътуващите в двата автомобила са живи се обадила на тел. 112 и съобщила за настъпилото ПТП.

Малко след това пристигнали екипи на МВР и Бърза помощ и пострадалите били откарани в болнични заведения за оказване на спешна медицинска помощ. Малко по – късно през деня пострадалият М. Б. починал.

От заключението на СМЕ на труп № 18/2020г. се установило, че при М. Б. е намерена съчетана черепно – мозъчна, гръдна и коремна травма, травми на таза и крайниците и охлузвания по главата и тялото, ведно с кръвоизлив под меката мозъчна обвивка, пневмоторакс, разкъсване на черния дроб и оток на мозъка, които са довели до остра сърдечно – съдова и дихателна недостатъчност с последвала смърт. Вещото лице е категорично, че

описаните травматични увреждания са причинени от настъпилото ПТП.

От заключението по СМЕ за освидетелствуване на пострадалия А. А. се установява, че при ПТП му са причинени счупване на ребра, излив на кръв в дясната половина на гръдната кухина, счупване на седмия шиен прешлен и разкъсване на дясната ушна мида, които са довели до трайно затрудняване на движението на снагата и врата за срок повече от един месец и разстройство на здравето, временно опасно за живота.

От заключението на СМЕ по писменни данни се установява, че на пострадалия Ш.Р. са причинени от ПТП оток и кръвонасядания по лицето, счупване на горната челюст, счупване на лявата ябълчна кост, които са довели до трайно затрудняване на дъвченето и говоренето за срок повече от един месец.

От заключенията по назначените съдебно автотехническа експертиза и допълнителна съдебно автотехническа експертиза се установява, че скоростта на л.а. „*“, управляван от подсъдимия А. в момента на удара е бил 24,66 км/ч., а скоростта на л.а. „*“, управляван от подсъдимия Е.И. в момента на удара е бил 103,24 км/ч. Вещото лице е дало заключение, че удара би бил предотвратен, ако подсъдимият Е.И. е управлявал автомобила със скорост не по – висока от 72,13 м, както и ако се е движил с 1,10 м. по – надясно в лентата си за движение.

От извършените химико – токсикологични изследвания в кръвта на двамата водачи не са открити следи от алкохол.

Производството в Окръжния съд е преминало при диференцираната процедура по глава Двадесет и седма НПК /съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция/. Съдът е разяснил на подсъдимите въпросите по чл.371 НПК и ги е уведомил, че доказателствата от досъдебното производство и направените от тях самопризнания по чл.371, т.2 НПК ще се ползват при постановяване на присъдата. С протоколно определение съдът е одобрил изразеното съгласие на двамата подсъдими разглеждането на делото да протече по реда на съкратеното съдебно следствие и обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва направените самопризнания по фактите, изложени в обвинителния акт.

Съдът е намерил, че описаната по-горе фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен начин от самопризнанията на

подсъдимите, дадени по реда на чл.371, т.2 НПК, от показанията на свидетелите, от представените по делото заключения на вещите лица и приложените писмени доказателства.

Така приетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатите обвинения срещу подсъдимите А. и И., първата инстанция е извършила всички необходими процесуално - следствени действия, изясняващи значимите факти относно настъпилото ПТП.

Правилно съдът е дал вяра на показанията на свидетелите и е намерил тези показания за последователни, ясни, точни и непротиворечиви и ги кредитирал.

Обосновано са кредитирани от първата инстанция и заключенията по назначените експертизи. Те са изготвени компетентно, от надлежните специалисти и са обосновани и пълни. Поради това включването им в доказателствения материал е правилно и в съответствие с изискванията на процесуалните императиви.

Въз основа на приетите за установени фактически положения първоинстанционният съд е стигнал до правилния правен извод, че подсъдимите са осъществили при независимо съпричиняване от обективна страна и субективна страна състава на престъплението по чл.343, ал.4, вр. ал.3, б. „б“, вр. ал.1, б. „в“, вр. чл.342, ал.1 НК.

На базата на установената доказателствена съвкупност съдът е изпълнил с необходимото фактическо съдържание „бланкета“ на приложимата правна норма по чл.343 НК, приемайки, че с поведението си като водач на МПС подсъдимия А. е нарушил правилата за движение, очертани в нормите на чл.38, ал.2 и чл.50, ал.1 ЗДвП и чл.46, ал.2 ППЗДвП, а подсъдимия И. тези обхванати от чл.15, ал.1 и чл.20, ал.2 ЗДвП и тези нарушения са в пряка причинно – следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат.

По приложението на материалния закон.

При служебната проверка и въвн от оплакванията в жалбите за явна несправедливост на наложеното наказание, настоящият състав констатира неправилно приложение на материалния закон.

С присъдата подсъдимият Р.А. е бил признат за виновен за това, че при

инкриминираното ПТП по непредпазливост е причинил смърт на едно лице – М. Б. и средни телесни повреди на други две лица – А. А. и Ш.Р..

Първата инстанция не е съобщила обаче, че отчитането на по-леките престъпни резултати, в случая причинените на А. А. и Ш.Р. средни телесни повреди като обективен елемент от престъпното деяние е приложимо само тогава, когато деецът трябва да понесе отговорност за тях, но не в случаите, когато търсенето на отговорността зависи от волята на пострадалия и той не е изразил такава.

ВКС е бил неотклонен в практиката си относно дадената възможност на пострадалия да не подаде тѣжба в случаите на транспортни престъпления от т. нар. частен характер, уредени в чл. 348б НК. С оглед именно на тази възможност Пленумът е приел, че в такива случаи правната квалификация на извършеното не може да включва причиняването на уврежданията, посочени в цитираната разпоредба, за които не е била подадена тѣжба, защото в противен случай би се изключило даденото право на посочените в текста близки на виновното лице да възбуждат или не наказателно преследване, а виновният би се оказал в положение да не може да се ползва от едно право, предоставено му от закона, т. е. по воля на увредения негов близък да не носи наказателна отговорност.

От доказателствата по делото е установено, а и не се спори от страните, че подсъдимия Р.А. и пострадалия А. А. са братя и на последния е причинена средна телесна повреда. Нито органите на досъдебното производство, нито първоинстанционния съд са обърнали внимание на тези обстоятелства, обуславящи търсенето на наказателна отговорност на подсъдимия Р.А. за причинената средна телесна повреда на брат му, само в случай на подадена частна тѣжба от последния. Съдът като е признал подсъдимия Р.А. за виновен по тези обстоятелства при положение, че такава тѣжба липсва е нарушил закона.

Това налага присъдата да бъде изменена, като бъде отменена в частта, с която подсъдимият Р.А. е признат за виновен и осъден за това, че при управението на автомобила е причинил средна телесна повреда на брат си А. А. и в тази част наказателното производство по делото средва да бъде прекратено, което само по себе си не води до промяна на правната квалификация по чл.343, ал.4, вр. ал.3 НК, в чийто рамки е реализирана

отговорността на Р.А..

По жалбите на частните обвинители.

Не могат да бъдат споделени оплакванията на частните обвинители за явна несправедливост на наложените на двамата подсъдими наказания.

От правната доктрина и съдебната практика е известно, че при индивидуализацията на наказанието съдът е длъжен да съобразява и оценява всички обстоятелства, имащи тежест и значение за постигане на нужното съответствие между извършеното деяние и следващото се за него наказание, което по вид и размер да е достатъчно за успешното постигане на целите визирани в чл.36 НК.

За правилното определяне на съдържанието на наказателната отговорност, свързано с преценката за справедливост, винаги е необходимо индивидуалната тежест на конкретната проява да бъде разгледана не изолирано, а в съвкупност с всички доказателства и не на последно място с данните за личността на дееца, които ориентират относно нуждата от повече или по-малко интензивно наказателно въздействие, с оглед комплексното реализиране на целите на специалната и генералната превенция.

Всичко това е било съобразено от първоинстанционният съд. При определяне на наказанието на всеки един от двамата подсъдими, съдът е съобразил принципите на законоустановеност и на индивидуализация на наказанието, степента на обществена опасност на дейците, преценил е отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства и е определил наказание лишаване от свобода за срок от три години за всеки един от тях.

В съответствие с изискването на чл.54 от НК за преценка на съществуващите обстоятелства при определяне на наказанията на подсъдимите, първата инстанция правилно е съобщила тяхното съотношение и е приела, че спрямо Р.А. и Е.И. целите на наказанието по чл.36 НК биха могли да бъдат постигнати с такава санкция, предвидена в състава на престъплението. Основавайки се на този извод, основният съд е определил на двамата подсъдими наказанието, което по размер съответствува на личната им опасност и на изискванията на чл.35, ал.3 НК.

Предпоставките за налагане на това наказание на подсъдимите са били налице пред първата инстанция, като съдът е правилно е отчетел като смекчаващи вината обстоятелства чистото им съдебно минало, трудовата им и

социална ангажираност, добрите им характеристични данни, липсата на каквито и да било противообществени прояви в миналото и изказаното съжаление за случилото се. Като отегчаващи отговорността обстоятелства първата инстанция е отчела налаганите им по административен ред наказания за нарушения на правилата за движение по пътищата.

Отделно от това, през цялото време на процеса подсъдимите са демонстрирали добросъвестно процесуално поведение. Същите са дали обяснения, като не са отrekli участието си в ПТП. С тези обяснения те са спомогнали за разкриване на обективната истина до степен, да не изобличат себе си в извършване на престъпление. Настоящата инстанция намира, че това им процесуално поведение, което попада в обхвата на регламентираното им от НПК и ЕКЗПЧОС право на защита не само не налага, а точно обратното изключва увеличаването на размера на наказанието им, като процесуална възможност от настоящата инстанция.

Правилна е преценката на съда, че смекчаващите отговорността обстоятелства са със значителен превес пред отегчаващите такива и размерът на наложеното наказание от три години лишаване от свобода за всеки един от двамата подсъдими е обоснован и справедлив, тъй като по-висок от този размер, в каквато насока са претенциите на частните обвинители би се очертал като лишена от законово основание репресия.

Правилно, съобразно императива на чл.373, ал.2 НПК и правилото по чл.58а, ал.1 НК съдът е намалил с една трета наказанията на подсъдимите и им определил размер от две години лишаване от свобода за всеки един.

Оплакването в жалбите на частните обвинители Б., че прилагайки разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК по отношение на подсъдимия Е.И. първата инстанция е допуснала явна несправедливост е неоснователно.

В присъдата си първата инстанция е изложила достатъчно мотиви за приложението на института на условното осъждане по отношение на подсъдимия И., като се е позовала не само на наличието на формалните основания за това, а и на специалното изискване на закона. Младостта на подсъдимия и трудовата му ангажираност, липсата на противообществени прояви и на допуснати груби нарушения на правилата за движение по пътищата, и не на последно място обстоятелството, че същият е добре интегриран в средата, където живее и работи водят до извода, че в

конкретния случай поправително-превъзпитателното и възпиращо въздействие на наказанието, на която цел е отдадено преимуществено значение при решаване на въпроса за начина на изтърпяване на наказанието, може да се постигне и без откъсването на подсъдимия И. от обществената и социалната среда, в която е живял и продължава да живее.

Окръжния съд е определил разумен и справедлив размер на изпитателния срок от три години и настоящият състав намира, че е достатъчен за реализиране в пълна степен на предупредителния и възпиращ потенциал на условното осъждане.

Неоснователно се експлоатира от частните обвинители Б. като като основание за завишаване на отговорността на подсъдимите медийното отразяване на случая. В тази връзка следва да се отбележи, че само поради обществения резонанс, свързан с пътнотранспортните престъпления, при които често загиват или биват осакатявани хора и очакванията на обществото за необосновано засилване на наказателната репресия, не може да се приема, че единствената възможност за постигане на предупредителното въздействие върху останалите водачи би могло да се постигне чрез налагане единствено и само на ефективни наказания.

Неоснователно се твърди от жалбоподателите, че деянието е с изключително висока степен на обществена опасност. Защитата не е съобщила, че тя /обществената опасност/ за всяко едно от престъпленията, посочени особено част на НК е отчетена от законодателя и заложена в пределите на санкцията. Затова при определяне на наказанието следва да съобразява не опасността на съответното престъпление по принцип, а конкретното деяние и до каква степен в пределите, лимитирани от закона то влияе негативно на съответните обществени отношения.

Настоящият състав намира, че обществената опасност на инкриминираната дейност на подсъдимите не се различава с нищо от типичните случаи за този вид престъпления и не може да бъде определена като изключително висока. Причиняването на смърт на едно лице и средни телесни повреди на две други лица са квалифициращи елементи от състава на престъплението, за което подсъдимите са осъдени и обществената опасност на тези деяния е обхваната от санкцията, предвидена за този вид престъпления. След като тези обстоятелства са извън кръга на определящите

отговорността на подсъдимите, наличието им само по себе си не може драстично да завиши обществената опасност на деянието им и да доведе до увеличаване на размера на определените с атакуваната присъда наказания, в каквато насока са претенциите на частните обвинители.

Неоснователна е претенцията на повереника на частната обвинителка Т.Г., че деянието на подсъдимия А. представлява „особенно тежък случай“. Особено тежкият случай при ПТП е самостоятелен обективен елемент на престъпленията по чл.343 НК, завишаващ обществената опасност на деянието и обуславящ по – тежка правна квалификация. За да бъде реализирана такава отговорност, на първо място е необходимо да бъде повдигнато съответно обвинение. В случая такова обвинение в първата инстанция не е повдигано на нито един от двамата подсъдими и това не позволява да им бъде търсена отговорност за деяние съставляващо „особено тежък случай“, в каквато насока са претенциите на частната обвинителка Г. и нейния повереник.

Определени в рамките на закона и съобразени с наложените наказания „лишаване от свобода“, както и с индивидуалния принос на всеки един от подсъдимите за причиняване на общия престъпен резултат са и размерите на наказанията „лишаване от право да се управлява МПС“ и настоящата инстанция не намира основания, които да доведат до редукия на размерите им.

Поради това настоящият състав намира, че независимо от частичното прекратяване на наказателното производство за причинената телесна повреда на А. А., определените и на двамата подсъдими размери на наказанията „лишаване от свобода“ и „лишаване от право да се управлява МПС“ не се отклоняват от принципа на справедливостта и в тази част атакуваната присъда се явява обоснована и законосъобразна и следва да бъде потвърдена, а подадените срещу нея жалби от частните обвинители оставени без уважение.

По жалбата на подсъдимия Р.А..

Основателно е възражението на защитата на подсъдимия, че съдът като е отказал да приложи института на чл.66, ал.1 НК е постановил явно несправедливо наказание.

В случая размерът от две години лишаване от свобода, определен в рамките на законовата норма формално открива пътя за приложението на

чл.66, ал.1 НК, но за да откаже да го приложи първата инстанция е посочила, че престъплението е с тежък резултат, допуснатите нарушения на правилата за движение също са тежки и условното осъждане ще бъде проява на твърде голямо снизхождение към извършителя и няма да постигне законовите цели.

Настоящият състав не споделя аргументите на първата инстанция. Основният критерий при решаване на въпроса за приложението на чл. 66 НК е дали чрез отлагане изтърпяването на наказанието могат да се постигнат целите по чл. 36 НК и преди всичко поправянето и превъзпитанието на конкретния извършител. Следователно, от съществено значение за определяне начина на изтърпяване на наказанието са всички обстоятелствата, които имат отношение към личността на подсъдимия и очертават личната му обществена опасност. Едва след това може да се преценява тежестта на престъплението и дали е обществено оправдано, с оглед постигане целите на генералната превенция да бъде приложено условното наказание.

В случая личната обществена опасност на Р.А. е изключително ниска и това е прието и от първоинстанционния съд. Той не е осъждан, с добра лична характеристика е, има семейство, осъзнава вината си и изразява чистосърдечно съжаление за случилото се. Очевидно инкриминираното ПТП е трагичен инцидент в живота му, чиито последици той напълно осъзнава, видно от цялостното му поведение по време на наказателното производство и искреното му разкаяние. Настоящият състав не намира пречки за отлагане изтърпяването на наказанието, защото процесът на поправяне и превъзпитание на Р.А. е започнал и не се налага той да бъде изолиран от обществото в затворнически условия. Що се отнася до самото престъпление, неговата тежест е отчетена от законодателя в самата правна норма по чл. 343, ал. 3 НК с по-високото по размер наказание, но конкретното деяние не е по-тежко от други подобни престъпления, наказуеми по този тест. Не може да не се съобрази и факта, че не само действията на подсъдимия Р.А., а и нарушенията на правилата за движението и на другия подсъдим – Е.И. са довели в крайна сметка до съставомерния резултат.

Не може да се приеме, че настъпилите от престъплението тежки последици, изразяващи се в причиняването на смърт на едно лице и средна телесна повреда на едно лице, сами по себе си обуславят необходимостта, наложеното на подсъдимия Р.А. наказание "лишаване от свобода", да бъде

изтърпано ефективно. Тези обстоятелства, /включително и нарушенията на правилата за движение по пътищата/, са свързани с правната квалификация на извършеното деяние и представляват елементи от наказателния състав, но не и основа за преценката относно начина на изтърпяване на наказанието.

Всичко това налага извода, че в конкретния случай поправително-превъзпитателното и възпиращо въздействие на наказанието, на която цел е отдадено преимуществено значение при решаване на въпроса за наказанието, може да се постигне и без откъсването на подсъдимия Р.А. от обществената и социалната среда, в която е живял и продължава да живее с отлагане на изпълнението му с изпитателен срок от четири години на основание чл.66, ал.1 НК.

Поради това първоинстанционната присъда следва да се измени, като се отмени в частта, досежно определения първоначален режим за изтърпяване на наказанието и на основание чл. 66, ал. 1 НК да се отложи изпълнението на наказанието две години лишаване от свобода, наложено на подсъдимия Р.А. с изпитателен срок от четири години, чрез който срок в максимална степен ще се реализира напълно предупредителния и възпиращ потенциал на условното осъждане.

При извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт, извън възраженията на страните, въззивната инстанция намира, че съобразно изискванията на закона съдът е възложил направените по делото разnosки и се е разпоредил с веществените доказателства.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяна на атакуваната присъда, поради което в останалата част същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл.334, т.3 и чл. 337, ал.1, т.3 НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 2/19.07.2021г. по нохд № 91/21г. по описа на Окръжен съд Крджали, като я:

- **ОТМЕНЯ** в частта, с която подсъдимият Р. Г. А. е признат за виновен

за престъпление по чл.343, ал.4, вр. ал.3, б.“б“, вр. ал.1, б.“в“, вр. чл.342, ал.1 НК за причинена средна телесна повреда на А. Г. А. и на основание чл.24, ал.5, т.1 НПК **ПРЕКРАТЯВА** наказателното производство в тази му част.

- **ОТМЕНЯ** в частта, с която на основание чл.57, т.3 ЗИНЗС на подсъдимия Р. Г. А. е определен първоначален“ общ“ режим и на основание чл.66, ал.1 НК **ОТЛАГА** изпълнението на определеното му наказание в размер на две години лишаване от свобода с изпитателен срок от **ЧЕТИРИ ГОДИНИ**.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____